

φάσισε νὰ πάη σ' ἄλλο χωριὸ κοιν. Τότες τσ' ὁ βασιλέας τὸ πίστεψε τσ' αὐτὸς τσ' ἀποφάσισε νὰ τὴ στεφανώθῃ (ἐκ παραμυθ.) Αἴγιν. Ἀποφάσσ' αὐτὰ νὰ μείν' ἡ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀποφάσιον ἀπὸ Χαλδ. Ἔκ' ἀποφασίζ' νὰ στέκ' σουμά μ' (δὲν ἀποφασίζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου) αὐτόθ. Ἀποφασίε νὰ ζάη μοναχά σι (ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνη της) Τσακων. Ἀποφασίστηκα καὶ θὰν τὸ κάμω Πελοπν. (Κορινθ.) Ἔτσι εἶδα τὸ λοιπὸ καὶ ἀπόειδα, ἔκαμα τὸ σταυρὸ μου καὶ ἀποφασίστηκα νὰ φύγω ΓΞενόπ. Θέατρ. 3, 112 || Ἄσμ.

Ἔστον ἐρωτά σου στέκομαι καὶ μὲ καταδικώνει καὶ ἐγὼ τὸν ἐποφάσισα καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ γλυτώνῃ Ἰων. (Κρήν.) β) Δι' ἀποφάσεως ὀρίζω τινὰ Γέρ. Κολοκοτρών. 1, 131: Μὲ ἀποφασίζουσιν νὰ πάγω 'ς τὴν Τριπολιτσὰ τὸ γρηγορώτερον. Μετοχ. ἀποφασισμένος = ὠρισμένος Ἡπ.: Φειασμένο εἶναι 'ς τὴ Βενετιά, 'ς τὴν Πόλ' ἀγορασμένο, ἢ μάνα μ' γὰ τὴ νύφη της τὸ 'χει ἀποφασισμένο. γ) Ἐγκρίνω Κρήτ.: Ἄσμ. Πρώτη βολὰ ποῦ σκέφτηκε νὰ κατεβῇ 'ς τὴ Γρήτη ἐπῆγε 'ς τοῦ πατέρα του νὰ τοῦ τ' ἀποφασίσῃ. 2) Ἀπελπίζομαι περὶ τινος κοιν.: Τὸν ἀποφάσιον ἢ τὸν ἔχουν ἀποφασισμένο οἱ γιανοὶ (ἐπὶ βαρέως ἀσθενούντος). Ἐκεῖνα τὰ λεφτὰ τ' ἀποφάσισα περὶ, δὲ θὰ τὰ πάρω πίσω κοιν. || Ἄσμ.

Ἐμπαινοβγαίναν οἱ γιανοὶ καὶ τὴν ἀποφάσιον Ρόδ. Τ' εἶν' ὁ Στουρνάρις ἄρρωστος βαρὺ γὰ ν' ἀποθάνῃ καὶ τοὺς γιαντοὺς ἐφώναξε καὶ τὸν ἀποφασίζουσιν Ἡπ. Ὅχιτ' ἡ γιαντοὶ μὲ πολεμοῦν καὶ τρεῖς μοῦ παίρνουν αἷμα καὶ οἱ ἑφτά μ' ἀποφάσιονε, κόρη μου, γιὰτὰ σένα Ζάκ.

Δὲν ἔχω βλεῖν μου ἀπομονή, θάρρος νὰ περιμένω, ἀφοῦ μ' ἀποφάσιονε πῶς εἶμαι χτικισμένος Κρήτ. Καὶ μέσ. ἀπελπίζομαι τελείως Κρήτ. Μῆλ. κ. ἀ.: Ἀποφασίστηκα πῶς δὲν θὰν ἤρχουσου γ' ἐφυγα καὶ ἐγὼ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ καθὼς ἀποφασίστηκε, | τελείως ἀπελπίστηκε Μῆλ. Μετοχ. ἀποφασισμένος = ἀπελπισμένος σύνθηθ.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀποφασισμένος καὶ θὰ κάμῃ κάμμια τρέλλα. β) Πάνω νὰ ἐλπίζω ἔκ τινος, ἀδιαφορῶ διὰ τι Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἐπεφάσιον ἀσ' σὸν ἐναντὶ μ' - ἀσ' σὸν ζωὴ μ' - ἀσ' σὸν ψὴ μ' Χαλδ. 3) Διακυβεύω, ριψοκινδυνεύω τι σύνθηθ.: Δὲν ἀποφασίζω ἐγὼ τὴ ζωὴ μου ἔτσι εὐκόλα. Δὲν ἀποφασίζει αὐτὸς τὰ λεφτὰ του, ἀν δὲν εἶναι σίγουρος πῶς θὰ πετύχῃ σύνθηθ. || Ἄσμ.

Στέκομαι καὶ συλλογίζω, | τὴ ζωὴ μου ἀποφασίζω Κρήτ.

β) Μέσ. 1) Διακινδυνεύω τὴν ζωὴν μου, ἀδιαφορῶ διὰ τοὺς κινδύνους Ἀνδρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἀ.: Πάμε 'ς τὸ πᾶσι τσ' ἀποφασίζούμαστε (λέγουν οἱ ἄλλοι ἐν κακοκαιρίᾳ) Ἀνδρ. Ἀποφασίστηκα καὶ ἐτραύξα μπρὸς Ἀρκαδ. 2) Μένω ἀτάραχος, ἀμέριμνος Μακεδ. (Καστορ.): Τί ἀποφασίστηκες ἐκεῖ; Ἀποφασισμένος ἄνθρωπος.

Μετοχ. ἀποφασισμένος = ἀπηυδηκώς, κουρασμένος Κορσ.

ἀποφασιστικά ἐπίρρ. λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφασιστικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Μὲ ἀπόφασιν, μὲ τόλμην, ἀδιστακτικῶς λόγ. σύνθηθ.: Θὰ πάω νὰ ἰδῶ, πρόσσεσε σὲ λίγο ἀποφασιστικά ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 8.

ἀποφασιστικός ἐπίρρ. λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφασιστικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ δι' οὗ κρίνεται τὸ ἀποτέλεσμα, κρίσιμος λόγ.

σύνθηθ.: Μάχη ἀποφασιστική. Χτύπημα ἀποφασιστικό. 2) Τολμηρός, θαρραλέος λόγ. σύνθηθ.: Ἀνθρώπος ἀποφασιστικός.

ἀποφασιστὸς ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποφασιστὸς Τσακων.

Ὁ ἀποφασιστὸς νὰ πράξῃ τι ἰδίᾳ παρὰτολμον ἐνθ' ἄν.: Ἀποφασιστὸς ξεκίνησε νὰ τὸν σκοτώσῃ Λεξ. Δημητρ.

ἀποφάσκω τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφασκίω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς φασκίᾶς τῶν νηπίων. Συνών. ξεφάσκω.

ἀποφασκίζω Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φασκίω.

Ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸ βρέφος τὴν φασκίαν. Συνών. ξεφασκίω.

ἀποφάσουλο τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 31.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φασούλι.

Πληθ. ὑπόλειμμα φαγητοῦ ἐκ φασολίων: Ἀρχίσανε τὰ γεροντάκια καὶ τρώγανε τ' ἀποφάσουλα.

ἀποφεγγιά ἢ, ΚΠασαγιάνν. ἐν ἐφημερίδι Πρωτεύουσ. 10 Ἰουν. 1921 ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 439 — Λεξ. Δημητρ. ἀπουφεγγιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόφεγγο.

1) Ἀμυδρὸν φῶς Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπ' ν' ἀπουφεγγιά τ'ν ἀστριῶν γλέπ'νι κάμπ'ος καὶ πηρπατᾶνι Αἰτωλ. Πβ. ἀπόφεγγο. 2) Ἀντανάκλασις τοῦ φωτός Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Ῥχόταν ἀπουφεγγιά ἀπ' τ' γούρνα καὶ ἔγλιπα καὶ πηρπάταγα Αἰτωλ. Ἀγνογάλαξες ἀποφεγγιές τῆς ἀκύμαντης θάλασσας ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀντιφεγγιά, ἀντιφεγγίδα 1, ἀντιφεγγισμα. 3) Ἀκτινοβολία πνεύματος ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 439: Κάθε λόγος ποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της τὸ τριανταφυλλὶ ἔμοιαζε σὰ νὰ εἶναι γλυκειὰ τοῦ νοῦ της ἀποφεγγιά.

ἀπόφεγγο τό, Πελοπν. (Οἶν.) — ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 25 ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 69 — (Νουμᾶς 1910 σ. 213) ἀποφεγγί ΓΨυχάρ. Ταξίδι 10.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φέγγο.

Τὸ οἶονεῖ ὑπόλειμμα τοῦ φωτός, φῶς καθιστάμενον ἀμυδρὸν ἐνθ' ἄν.: Τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόφεγγο ΙΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ἐνα ἀπόφεγγο ἔτρεμε μονάχα μέσ' 'ς τὴ σκοτεινιά (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) Νὰ μὴν ξεχνοῦμε κιόλας πῶς καὶ ἀχτιδοῦλλες κρύβονται κάποιες καὶ σὲ κείνα... τ' ἀποφέγγμα, ποῦ δὲν εἶναι μήτε σκοτιάδι μήτε φῶς ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. Καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου: Ἡ ὄψις της φυλάει τ' ἀπόφεγγο ἀπὸ τὸ βασίλειμα τῆς νεότητος (ὑπόλειμμα λάμψεως ἀπὸ τὴν νεότητά της) ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀποφεγγιά 1.

ἀπόφελλο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος — Κορ. Ἀτ. 1, 79

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φελλί. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ τρωγομένου τεμαχίου ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ρίξε τ' ἀπόφελλο τοῦ σκύλλου Χίος Δὲν εἶμ' ἐὼ γὰ νὰ πάω νὰ παραστέκω πούδετα νὰ τρώ ἀπόφελλα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀπόκομμα 1 β, ἀποκομματῆς 2. Πβ. ἀποφάει.

ἀποφέρνω, ἀποφέρω λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποφέρνω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποφέρω.

1) Φέρω, ἀποδίδω ὡς εἰσόδημα, ἐπὶ κτήματος ἢ καὶ χρηματικῆς περιουσίας λόγ. σύνθηθ.: Τὸ κτήμα αὐτὸ ἀποφέρει δέκα χιλιάδες δραχμὲς τὸ χρόνον λόγ. σύνθηθ. 2) Ἀπο-